

Cuvântul lui Dumnezeu la Sărbătoarea Nașterii Sfântului Ioan Botezătorul

Cuvântul Meu e plin de dorul Meu, iar dorul lui Dumnezeu a fost și este mult și greu, pe cât de mult și de greu îi este omului să facă voia cea sfântă pe pământ, căci este scris cu foc pe piatră voia cea sfântă, pe care ar fi fost să o așeze omul pe pământ prin faptele sale, prin trăirea sa plină de dor de Dumnezeu, o, și n-ar mai fi să facă omul altfel pe pământ, altceva decât voia cea sfântă, lucrarea poruncilor vieții, care-i spun omului să nu facă răul pe pământ, să nu calce peste cuvântul lui Dumnezeu de peste el, o, și ce frumos ar fi omul dacă ar ști pe dinafară, dacă n-ar uita, dacă ar fi plin de grija aceasta: să nu calce peste cuvântul vieții, așa cum Eu i-am adus lui să împlinească pe pământ, și l-am învățat viața și i-am spus să nuucidă, să nu fure, să nu mărturisească strâmb, să nu cadă spre desfrânare, să nu-i trebuiască ce nu este al lui, și i-am spus să-și aducă aminte de acestea ca să-l ajute ele să nu le calce, căci sunt ele ieșite din gura lui Dumnezeu pentru om.

O, pace vouă, și deschideți-Mi ca să Mă fac cuvânt, fiilor care vegheați pentru ca să vin la voi cuvânt și pentru ca să-l puneți voi pe cale să meargă de la margini la margini, proaspăt ieșit din gura lui Dumnezeu, hrană caldă, fiilor, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ acum, la sfârșit de timp!

Avem zi de serbare pentru apostolul Ioan Botezătorul, ziua de naștere a sa pe pământ între oameni, iar cetele de sfinți și de îngeri sunt în sărbătoare, fiilor. A croit Dumnezeu drum și naștere ca să vină pe pământ acest om îndumnezeit încă din pântecele mamei sale, căci era proorocit să vină și să-Mi facă Mie cale spre oameni, și Mi-a făcut, pregătind el oamenii pentru pocăință și pentru credință în Fiul lui Dumnezeu, Care vine spre ei cu împărăția Sa. O, numai cei smeriți și mult smeriți Mă pot ajuta, Mă pot înțelege prin smerenia minții lor, numai aceia pot cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, iar altfel omul Mă chinuie, Mă ține pe loc cu rodul cel așteptat de Tatăl și de sfinți să-l săvârșesc, o, că numai creștini neîmpliniți am purtat pe umeri, și Mă dor toate și-Mi plânge Duhul, Îmi plânge tăcut și fără vindecare și-Mi este tot un foc cuvântul, tot un dor, care Mă arde mereu, și Mă fac cuvânt de dor peste pământ.

Au tot căutat aproape lângă acest foc mulți în toată vremea de când Îmi curge din gură cuvântul peste pământ, aici avându-Mi izvorul lui, dar duhul statorniciei n-au putut să-l înțeleagă cei ce Mă căutau aici, lângă izvorul Meu de cuvânt. O, lângă acest foc, lângă acest loc în care lucrează focul dumnezeirii ca și atunci pe munte când s-a scris cu foc pe piatră cuvântul vieții, poruncile vieții, o, ar fi fost să stea și să fie aici numai cei ce pot să stea aplecați voilor Mele mereu, plini ei de jertfă curată și sfântă pentru mersul Meu cel de azi cuvânt peste pământ, peste mulțimi, fiilor, ca să am rod dacă merg.

A ținut atunci proorocul Moise patruzeci de zile de post ca să stea el înaintea Mea și să ia cuvântul Meu scris cu foc și să-l aducă să fie împlinit de om apoi. S-a ținut și acum post de patruzeci de zile ca să-Mi pregătesc vasul în care Mă deșertam cu cuvântul ca să-l fac auzit și scris, o, și mare aplecare am făcut ca să-Mi fac cale pentru așezarea cuvântului gurii Mele pe pământ acum, când toți oamenii calcă peste poruncile vieții ca în toate vremile pământului cu oameni pe el.

Își face omul mult rău prin călcarea poruncilor vieții și se strânge răul și vine peste om apoi, iar Eu, Domnul, văd aceasta, și n-a venit nici un rău peste om și peste pământ până nu am îndemnat la pocăință și la îndreptare pe cei care își pregăteau vremi de ispitate prin depărtarea lor de Dumnezeu, și apoi venea pierzarea peste cei ce nu se îndreptau. Iată, și acum tot

strig la om și la cei ce dau să cârmuiască peste oameni, dacă văd ce-și atrag toți prin depărtarea lor de Dumnezeu. Din pricina desfrâului de pe pământ a venit potopul și au pierit toți oamenii și toate vietățile, o, că nimeni nu mai căuta cu Dumnezeu între oameni, nu mai erau glasuri spre cer, ci numai desfrâu.

Fac vestire peste pământ și acum, Eu Însumi fac și spun că e nevoie de pocăință mare, de multă strigare spre cer, de rugăciuni fierbinți de pe pământ spre cer. Nepăsarea de suflet este cel mai greu păcat care-l pierde pe om, cea mai grea pedeapsă pe care omul o aduce asupra sa pic cu pic. O, vorbește, creștine și cu sufletul tău, el așteaptă de la tine grijă pentru el, căci el este veșnic, iar trupul nu-ți este tot așa. O, nu mai dormi, că a venit vremea cea pentru priveghere mare și pentru sfințenie multă, iar omul care doarme mult nu poate fi un om sfânt, că nu-l lasă trupul, își iubește trupul, nu veșnicia, care se dobândește prin sfințenie lucrătoare mereu și mult.

O, fericite de cel ce-și vede prostia când mintea îl ajută să vadă și să se smerească la vreme, că de cele mai multe ori e așa de târziu, așa de târziu, fiindcă la diavolul se strâng prea multe, prea multe una după alta prostiile minții omului cel fără de umilință la vreme, sau în toată vremea vieții lui.

Creștinul îl măsoară pe fratele său mai păcătos, mai greșit decât pe el, și de aceea nu-și pregătește cu toată inima și lucrarea sa purtarea cea frumoasă înaintea Mea și a semenilor lui, ba, din contra, se face greu pentru altul, o, și nu se teme să facă așa, de vreme ce are ca apărător iubirea de sine, dar aceea este pârâș asupra lui la Dumnezeu. Dar crede el aceasta? O, nu crede, din pricina orbirii lui de la iubirea de sine, de aceea nu crede.

Omul, când nu mai vede bine cu ochii lui el merge și-și cumpără ochelari ca să vadă bine. Trufia însă e cea mai mare orbire în care omul stă, dar pentru vindecare de ea nu-și caută ochelari ca să-și vadă prostia trufiei.

Dar cum să-și înțeleagă omul această orbire: trufia? O, fiilor, o, fiilor, pornirile iuți ale firii, ale inimii, ale gurii apoi, se nasc din duhul trufiei, când omul uită de păcătoșenia lui, de nevrednicia lui înaintea Mea și se apucă să-și arate sabia asupra celui ce nu-i intră în voie, iar Eu, Domnul, sunt atunci trecut neputincios, dat deoparte cu vederea Mea, și-Mi zice omul că știe el ce face, ce spune, ce lucrează, și așa își este sieși dumnezeu, hotărâtor în dreptul ființei lui. O, nu așa a făcut Dumnezeu pe pământ, nu așa a făcut Cel ce a zidit omul, și de Care omul nu mai ține seama când își dă drumul pornirilor iuți ale firii, ale inimii, ale limbii, duhul trufiei lucrătoare din om, fiilor, iar Eu vin cuvânt pe pământ și-i îndemn la pocăință pe cei ce se aleg spre Dumnezeu cu pașii lor și nu știu cum să le fie mersul.

O, creștine care cauți pe cale cu Mine, cercetează-te și tu, așa cum Eu te cercetez. Cercetează-te dacă iubești pe Dumnezeu sau dacă te iubești pe tine. O, după cât dormi, după cât mănânci, după câte îți strângi pe pământ ca să ai, după cum te apleci celorlalți pentru duhul smereniei tale lăuntrice înaintea Mea, după cum și cât și câte vorbești, după cum și cât ascuți, după cât și cum te gătești să arăți, după acestea și altele ca acestea se cunoaște dacă iubești pe Dumnezeu și cât, că, fii cu credință pentru ce-ți spun, cu tot întregul tău trebuie să-L iubești pe Dumnezeu dacă-L iubești, așa și mereu, nu când și când, nu doar când vrei.

Omului îi trebuie și îi tot trebuie multe și mereu, iar pentru aceasta muncește toată viața lui pe pământ. Și stau acum înaintea ta cu Ioan Botezătorul, omule, că el a fost altfel, a putut altfel, în el a locuit Duhul lui Dumnezeu, nu duhul lui, nu vederea lui. El n-a trăit pentru sine pe pământ, ci pentru Dumnezeu și pentru oameni viața lui toată până la jertfa cea deplină. O, dacă ai rămâne cu ceva din câte faci, din câte strângi! O, n-ai ce să-I arăți lui Dumnezeu, omule, în clipa întâlnirii tale cu El după drumul vieții tale de pe pământ.

O, fiilor, iubiți să fiți sfioși, să fiți frumoși, să fiți sfinți. Sfiala cea sfântă, cea cerească, nu poți să arăți c-o ai, decât dacă o ai față de frați ca în fața unor ființe mărețe, și numai dacă ai nevoie tu de aceste ființe mărețe pentru tine față în față cu tine, iar altfel nu-ți poți dori să

fii sfios, nu vei putea să te asemeni cu cei din cer, care tot timpul se apleacă unii în fața celorlalți, căci cei din cer au sfiala ca lucrare.

O, fiilor, o, fiilor, și cu trupul și cu duhul fiți cu mâinile curate, ca să nu vă scoată diavolul din împărăția Mea cu voi, căci el vă este vrăjmaș și vă învață să nu fiți curați cu mâinile, cu inima, cu fapta, fiilor. O, dacă nu izbutiți să fiți smeriți, să aveți inimă curată față de Dumnezeu și de semenii ca să nu vă ascundeți cu cele cu care vă îndeamnă satana să le faceți când sunteți singuri, o, nu mai umblați singuri, nu mai stați singuri nici o clipă cu nici un chip, fiilor, că e primejdios să vă tot încercați cu duhul fățarniciei apoi, așa cum a dat să facă Adam în rai cu Dumnezeu, Care l-a cercetat, după ce n-a ascultat de cuvântul Domnului pus peste el.

O, fiți cu inima curată, iar dacă nu puteți, măcar nu mai umblați și nu mai stați singuri nici o clipă, fiilor, că umblatul de unul singur este cursă de fiecare dată pusă de satana ca să te ajute să greșești, să-ți faci voia pe ascuns, iar dacă apoi nu-ți însușești cu iubire vina ce ți-o arată celălalt prin îndemnul Duhului Meu, Care te veghează din cer și de lângă tine, o, tu n-ai stofă de creștin, chiar dacă spui mereu cuvinte de umilință, de pocăință, dar pe acelea le spui tu și nu-ți este greu, căci omul este îngăduitor cu el însuși, dar așa nu-i crește cu nimic statura lui cea pentru mersul cu Dumnezeu, ci numai dacă se lasă lucrat mereu cu umilință în inimă cu fiecare probă care-i vine.

O, fiilor, aveți grijă de credința voastră în Mine și în cuvântul Meu, că mari furtuni bat de peste tot, și va fi să vorbim despre ele ca să știm cum să ne adăpostim și să ne ocrotim unii pe alții pentru credință, ca să vă am în credință, fiilor, și ca să nu slăbiți credința celor ce cred, măi fiilor. Când dai să-l faci pe creștin să-și piardă credința, să-i slăbească ea, așa cum au făcut unii spre alții cei ce s-au smuls din bărcuța Mea și au căzut în valuri, o, acest păcat îți va atârna greu, atât de greu, mult mai greu decât i-ai fi luat viața trupului celui clătinat de tine în credință.

Am avut grijă mare și multă să nu-și piardă ucenicii Mei credința, să nu se îndoiască de Mine în încercările cele grele prin care aveau să treacă, și M-am rugat Tatălui pentru credința lor și a căpeteniei lor, că i-am spus lui Petru să întărească el apoi credința celorlalți care au umblat cu Mine trei ani și jumătate și au văzut ei slava Mea, puțin înțeleasă de ei atunci, căci omul este prea neputincios pentru Dumnezeu pe pământ.

O, fiilor, căutați să vă întăriți în credință, voi, și cei cu care mergeți pe cale, și aceasta să vă fie o lucrare mare, și ajutați-vă pentru ea cu toate câte v-am arătat vouă că Eu sunt cu voi, că împlinesc cu voi și că biruiesc pentru voi, că pot să vă port de grijă așa de minunat, vouă și mersului Meu cu voi, iar voi întăriți-vă statornicia ca să stați cu Domnul pe cale și să-L ajutați pentru mers, ca să fie aceasta și pentru cei ce n-au stat până la sfârșit ca să ajute mersului și lucrului Meu cel mult.

O, fiilor, grați numai și numai bisericeste pentru cele dintre voi, iar altfel feriți-vă să grați despărțiți doi câte doi, că e păcat, e obicei urât, disprețuitor de frați, fiilor, o, dar să credeți ce vă spun. Rugați-vă cu gândul, cântați, priviți spre cer, dar nu vă învățați să măsurați de pe margine pe cele dintre voi, că iată, de aceea n-au mai rămas cei ce n-au mai stat cu voi și au plecat, că au clevetit cu nemulțumire, cu învinuire plină de venin, sau pentru duhul slăbiciunilor lor, spre care s-au lăsat și nu s-au mai ridicat apoi, iar voi să vegheați când știți acestea.

O, fiilor, feriți-vă de diavolul! Musca stă la masă cu împăratul și-i ciugule din blidele de pe masă și n-ai cum s-o oprești să facă aceasta, căci diavolul este duh ca și Dumnezeu, iar voi să știți și să vă feriți să-i dați să mănânce când îi știți îndrăzneala și lucrarea. Învățați de la împăratul David care a zis: «*Pe cel ce clevetea în ascuns pe aproapele său, pe acela l-am izgonit*», o, și se smerea împăratul zicând: «*Eu gata sunt spre bătăi, și durerea mea stă*

pururea înaintea mea, căci îmi cunosc fărâdelegea și o voi vesti pe ea și voi purta grijă de păcatul meu, dar nu mă lăsa, Doamne, nu Te depărta și mă ajută Tu!».

Ioan Botezătorul este mărit de puterile cerești în ziua lui de pomenire a nașterii lui pe pământ, o, și ce dragă și ce scumpă a fost acum pentru el grăirea Mea cu voi, fiilor, și mult s-a bucurat și mult s-a mângâiat împreună cu toți sfinții, și vă aduce el salutarea sa de lângă Mine și-și scrie grăirea ca să rămână ea, ca să mărturisească ea, iar voi luați și învățați, fiiilor.

— *O, Bunule Învățător al lor și al meu, lucrarea pocăinței să le fie lor dragă și scumpă mereu, și să nu uite ei de această frumusețe a omului sfânt, și de cele de pe pământ să nu-și robească ei inima, în care să aibă lărgime numai cele cerești, cele ce vor rămâne, Doamne, că Tu le-ai spus lor să dea pomană pe pământ pentru cei ce au murit bogați de cele pământeste, și care n-au nimic acum, și au nevoie de rugăciuni de pe pământ pentru ei de la cei săraci de cele pământeste, de la cei frumoși ai Tăi, cei plini de duhul pocăinței și al umilinței mereu, așa cum am fost eu mereu pe pământ. Da, Doamne, am fost mereu cu duhul pocăinței în mine și am împărțit oamenilor ceea ce am avut eu, și cine ar putea da cuiva ceea ce nu are?*

O, este nevoie de multă rugăciune de pe pământ spre cer, acum mai mult ca în toate vremurile dintre pământ și cer, și numai cei plini de duhul pocăinței sfinte pot să facă aceasta, o, fiilor, fii ai Cuvântului Hristos, căci trebuie să se împlinescă rugile venite de pe pământ, iar vremea cea atât de rea și de primejdioasă pentru suflet acum, iată, cere aceasta, iar Domnul v-a așezat pe voi rugători spre El pentru biruirea duhului satanei, care a luat pământul sub bătaia lui, iar oamenii de pe pământ nu cunosc primejdia care îi înconjoară clipă de clipă de peste tot prin cei ce nu pot să audă că pământul este al lui Dumnezeu și că Domnul este Stăpânul Cel veșnic, și că El este Făcătorul, nu omul este, iar omul nu are nimic, dar poate să aibă totul prin duhul pocăinței, duhul care-l ține pe om împărăție a lui Dumnezeu pe pământ. Amin.

— O, ucenicule mare, Eu, Domnul, am fost tot ce ai avut tu pe pământ și tot ce ai fost tu, căci pentru Mine a fost să te naști între oameni și să-Mi vestești venirea și calea și lucrarea. Pace ție cu cerul, așa este urarea Mea cea pentru tine în zi de serbare a ta între sfinți!

Tu, popor al cuvântului Meu, caută să știi bine viața ta cu Mine cum s-o ai și cum s-o păstrezi a Mea, și nu a ta, că se uită la tine Ioan Botezătorul și-ți vede mărirea cea de la Mine, iar ție îți trebuie multă umilință, multă pocăință pentru toate timpurile în care acestea n-au lucrat în oameni, și, iarăși, îți trebuie multă și întreagă credință, iar lucrul tău pe lângă acestea să-ți fie în slujba lor, căci vreau să pot prin tine așa cum a putut și poate prin Mine Tatăl Meu, și am nevoie de viața ta în slujba Mea, am nevoie până la biruința Mea să-Mi ajuți cu ascultarea ta cea statornică, și după voia Mea să Mă ascuți, ca să pot să-ți dau în lucru voia Mea.

Pace ție! Lucrează voia Mea, poporul Meu! Pace ție, și fii cu grijă sfântă să nu-Mi faci dureri, și numai voia Mea să faci tu, mereu, mereu să stai în voia Mea, mereu, mereu să faci voia Mea pe pământ, o, poporul Meu! Amin, amin, amin.

24-06/07-07-2020